

Tiende nieuwsbrief van Nicole:

Al tijdens *Mardi Gras* keek ik mijn ogen uit op de schoenen die *Krewe of Muses* (Krewe van alleen vrouwen) uitdeelt aan toeschouwers.

Deze schoenen, die zij zelf door het jaar versieren, zijn één van de meest gewilde *throws* van *Mardi Gras*.

We hebben heel veel leuke *throws* gevangen, maar een schoen hebben we niet gekregen.

Tijdens de *Spring Fiesta* in april, toen een aantal bewoners in het *French Quarter* hun huis openstelde voor publiek, bezochten we ook het huis van *Bobbie Whiddon* en haar echtgenoot.

En ik zag al gauw: zij MOEST een van de *Muses* zijn, aangezien één van haar kamers duidelijk ingericht was als werkplaats voor het versieren van de schoenen.

Toen ik het aan haar vroeg (eigenlijk kuste ik bijna haar voeten) bevestigde ze mijn vermoeden en ze vond het heel leuk dat ik het meteen herkende.

Op weg naar huis, stelde Boi voor: als ik die schoenen dan zo leuk vond, waarom ging ik ze dan zelf niet maken?

En onlangs ben ik hier dus mee begonnen.

In het *krempelwinkeltje* bij ons op de straat heb ik enkele paar schoenen gekocht, ik heb wat *knutselspul* ingeslagen en ben begonnen.

En ik moet zeggen, naast het feit dat ik het erg leuk vind om te doen, ben ik ook nog eens best tevreden over het resultaat.

Er is aan mij echt een *Muse* verloren gegaan, vind ik persoonlijk.

Hoewel Boi al hoofdpijn heeft bij de gedachte hoe we dat allemaal mee naar huis moeten nemen, is bij mij een verslaving ontstaan.

Ik heb hem gepaaid met mijn eerste zelfgemaakte schoen, dan weet hij waarvoor hij het doet.

Ik heb inmiddels de *Muses* een mail gestuurd om hen te bedanken voor de inspiratie.

Tot op heden heb ik nog geen antwoord ontvangen....

Nicole's creaties

Nicole's creaties

Naast mezelf gooien in de *schoenenversierbusiness* genieten we nog steeds van alles wat New Orleans te bieden heeft.

We merken wel dat het langzamerhand steeds warmer (en vochtiger) wordt.

Hier passen we onze activiteiten noodgedwongen op aan.

We gaan nog steeds op vrijdag met Ric en Darron de weekboodschappen halen en combineren dit met een gezellige lunch ergens in een van de honderden restaurantjes van New Orleans.

We gaan nog heel regelmatig 's avonds naar een bar, luisteren naar bands.

Als we lezen dat er ergens iets te doen is, zoals laatst een *fundraiser* voor de *Eagle Saloon*, een *hotspot* van Jazz in vroegere jaren, die men weer nieuw leven in wil blazen, zijn we van de partij.

Of een festival van 2 dagen dat er in juni staat aan te komen en de *Bayou Boogaloo* (weekend met muziek, kraampjes, eten en drinken, dus helemaal mijn ding) het derde weekend van mei.

We gaan regelmatig *uit-ontbijten*, *uit-lunchen* of *uit-dineren*.

Vaak met zijn tweeën, regelmatig met Ric en Darron.

Eind mei hebben we een *tripje* naar Houston gepland, waar Boi graag het *NASA Space Center* wil bezoeken.

En in juni komen Jos en Willy, vrienden uit Almere, een paar dagen naar New Orleans als onderdeel van hun *trip* door Amerika.

Tot zover het *voorblikje*.

Boi heeft vandaag een *leen-lens* ontvangen.
 Een dure camera-lens die hij tegen betaling een week kan uitproberen.
 Ziet er bijzonder *cool* en professioneel uit.
 De komende week staat dus in het teken van fotografie (alsof dat de afgelopen 5 maanden niet het geval was....).
 In hoeverre ik hier deel van uitmaak, zal zich uitwijzen.

Ik kan me zo voorstellen dat het op momenten fijner is voor een fotograaf om, zonder rekening te houden met een eega die erachter aan rent en hem opjaagt, foto's te kunnen maken.
 De primeur van deze lens was in *Crescent Park*, bij ons in de buurt, waar nu veel bloemen in bloei staan, waar je prachtige uitzichten over de *Mississippi* hebt en waar de '*Rusty Rainbow*' staat, hier hebben we jullie al eerder over verteld.
 Op een avond hoorden Boi en ik buiten een dier heel hard gillen.
 Het was echt een akelig geluid.
 Toen Boi buiten ging kijken, en ik er heel voorzichtig met bonkend hart achteraan sloop, zagen we niets en was het geluid ook weer gestopt, zo snel het begonnen was.
 De dag erna kwamen we Ryan tegen.

Hij woont 2 huizen verder op de straat en is chefkok.

Hij vroeg of we de schreeuw gehoord hadden.

Wat blijkt: samen met Dan, zijn buurman, had hij een soort van wild zwijn de stad in gesmokkeld en dit geslacht.

Ze gingen dat die avond roosteren en hij nodigde ons uit te komen eten.

Boi wilde wel gaan en ging meteen wat bier halen om mee te nemen.

Ik trok er niet zo aan om iets wat ik de avond van te voren had horen gillen nu te gaan eten.

Maar volgens Boi zou het een *blockparty* worden, waaraan ook buurvrouw Melissa en buurvrouw Frieda zouden deelnemen.

Dus liet ik me overhalen.

Blijkbaar had Boi iets niet goed begrepen, want er was verder niemand uitgenodigd dan wij.

Daar zat ik dus tussen 6 mannen van een wild zwijn te eten.

Maar het vlees was heel erg mals en lekker klaar gemaakt. En verder hadden de mannen nog wat salades erbij gefabriceerd, allemaal even lekker (en gezellig).

Een beetje schuldig voelde ik me wel, maar ik prentte mezelf in dat het zwijntje vast een heerlijk leven gehad heeft en zag het in gedachten al door de bossen en velden huppelen.

De dag erna ondernamen we als *semi-locals* een tochtje met een zeer toeristische attractie: een boottocht over de *Mississippi* op de stoomboot *Natchez*.

Het was alweer een aantal jaren geleden dat we dit gedaan hadden.

Boi kon zijn lens mooi uitproberen en het windje op de *Mississippi* doet het, in zo'n warm klimaat, altijd goed.

Uiteraard werd er ook weer een foto gemaakt van alle passagiers.

En omdat Boi en ik niet zoveel foto's hebben waar we samen opstaan, konden we het niet laten deze te kopen.

Na deze thuis nog eens bekeken te hebben was Boi's commentaar: '*die is niet scherp*'.

Tja, je bent getrouwd met een fotograaf of niet.

'S avonds besloten we naar de *Friendly Bar* te gaan, het buurtcafé dat voornamelijk bezocht wordt door '*the gay*'.

Ric en Darron gaan hier elke woensdag naar toe, en soms vergezellen wij hen.

Op deze avond wordt de BBQ aangestoken en kan iedereen er zijn zelf meegebrachte producten op leggen.

Tja, en bij gebrek aan een wild zwijntje, hebben wij het maar gehouden bij vegetarisch.

En eerlijk is eerlijk, de muziek die gedraaid wordt mag dan wat fout zijn zo nu en dan, het zorgt wel voor sfeer, en ik moet bekennen dat ik vrijwel alles kan meezingen.

Zeker als ik een *Amaretto-sour* achterover geslagen heb.

Darron en ik zijn grote *eighties-fans* en zogauw we een nummer horen dat we kennen, staan of zitten we samen te swingen en mee te zingen, Darron zegt dan wel eens: '*only you and I, Nicole*' en '*Do you remember this one?*'

Zoals gezegd, het wordt warmer, de temperatuur kruipt langzaam naar 30 graden of hoger.

De *realfeel* temperatuur, zoals ze dat zo leuk noemen, ligt dan tussen de 34 en 37 graden en soms zelfs tegen de 40 graden.

We hebben ons laten vertellen door onze vrienden van de straat dat veel *locals* in de zomermaanden weg trekken.

Dan gaat een aantal maanden naar Colorado, Don gaat naar Michigan en Ken gaat normaal gesproken ook een aantal maanden weg.

Ik merk dat ons eigen tempo ook wat zakt.

De warmte is vermoeiend, en daar moeten we onze dag op aanpassen.

Verder slaap ik aanzienlijk slechter, omdat de nachten erg warm blijven. We hebben wel de hele dag alle ventilatoren aan en als het echt niet uit te houden is, zetten we de *airco* aan.

Dat wordt langzamerhand ook in alle cafés, restaurants, winkels, taxi's en bussen gedaan.

Op veel plaatsen binnen is het nu dan ook uitgesproken koud.

Ik weet van andere jaren dat ik vroeg of laat last krijg van de constante omschakeling van vochtige warmte naar kou.

Verkoudheid, stijve nek enz. zijn meer regel dan uitzondering.

'S nachts moet ik nu kiezen tussen zwetend wakker liggen of het stevige gereutel van de *airco* aanhoren.

Boi is een aanzienlijk gemakkelijkere slaper dan ik.

Zo gauw zijn hoofd het kussen raakt, is hij vertrokken, al heeft ook hij wel regelmatig last van de warme, zwoele nachten.

Wat hebben we afgelopen donderdag een gezellig avond gehad bij '*Jazz in the park*'.

Zelfde idee als '*Wednesday at the Square*', maar dan op donderdag en in een ander park.

Het idee is: een reeks wekelijkse (gratis) concerten in een park, waarbij elke week twee andere bands spelen.

'*Jazz in the park*' wordt gehouden in het oergezellige *Armstrong Park*.

Er staan *foodtrucks* en een aantal kraampjes waar met name sieraden verkocht worden.

Deze avond speelde de *Preservation Brassband* en *Bag of Donuts*.

Tja, wie verzint de naam.....

Ik had deze band al eens gezien maar herinnerde het me pas toen ik ze zag.

De band bestaat uit 4 *mafketels* die voornamelijk *covers* spelen, maar zoooo leuk!

We hebben ons echt heerlijk geamuseerd!

Tijdens Pinksteren (feestdag die ze in VS niet kennen) had een aantal huiseigenaren in de *Marigny*, waar Ric en Darron wonen, hun huizen opengesteld voor bezoekers. Aangezien Ric en Darron hun huis te koop hebben staan, leek het hun een goed idee hieraan mee te doen.

Door de organisatie hadden ze 2 vrijwilligers toegewezen gekregen die de bezoekers samen met Ric en Darron van informatie zouden voorzien over het huis.

Boi en ik zouden, op vraag van Ric en Darron, ook aanwezig zijn om een oogje in het zeil te houden.

Er lopen tenslotte toch allerlei vreemde mensen door je hele huis.

Ik stond boven aan de trap om mensen welkom te heten, een van de vrijwilligers gaf de info.

Boi assisteerde beneden.

Het was heel erg leuk om te doen.

Ik kreeg van een van de vrijwilligers te horen dat hij me zo *charming* vond en het erg jammer vond dat hij na 2 uurtjes afgelost werd door iemand anders.

Och ja, *'I do my best'*.

Wat me wel heel erg verbaasde was de problemen die mensen hadden met de trap.

Het was een gewone trap met een bocht erin.

Niets engs aan.

Maar daar waren de Amerikanen het toch niet mee eens.

Flink hijgend, zwetend en kreunend kwamen ze vaak boven.

Soms grinnikte ik dan: *'another 6 stairs to go'*, gewoon om leuk te zijn.

De opluchting als ik dan zei dat het een grapje was, was op de gezichten af te lezen.

Blijkbaar zijn de meeste Amerikaanse huizen gelijkvloers en zijn mensen helemaal niet aan trappen gewend.

We hoorden van Ric dat mensen die het huis kwamen bezoeken in het kader van de verkoop, ook vaak bezwaren zagen ivm de trap....

Maar 's morgens was Boi eerst even weer een echte Limburger.

Max Verstappen won de *F1 race* van Spanje en Boi was door het dolle heen.
Hij was om half 7 opgestaan om de race te kijken, met zijn gsm bij de hand om via app te communiceren met Paul, onze schoonbroer.
Dus toen uiteindelijk Max won, werd hier in New Orleans de Limburgse vlag gehesen aan de voordeur.
Boi vond dat een *statement* wel op zijn plaats was.

Vandaag vroeg Ric ons om getuige te zijn bij het notarieel bekrachtigen van zijn testament.
Wij zouden dan als getuigen het testament moeten ondertekenen.
Dat hebben we uiteraard gedaan.
Dus voordat we met ons vast vrijdag-ritueel begonnen (lunch en rondje boodschappen) zijn we eerst op zoek gegaan naar een notaris, waarna we door middel van het zetten van onze handtekening verklaarden dat we Ric kennen en dat hij bij zijn volle verstand is.

Morgen hebben we een ontmoeting met een Nederlands schrijver: *Olivier Willemsen* die in 2014 zijn debuut heeft gemaakt met het boek: '*Morgen komt Liesbeth*'.
Hij is voor een paar maanden in New Orleans en wordt hier begeleid door *Maira Crone*, ook een schrijfster die we (voornamelijk Boi) leerden kennen tijdens de open dag vorige week, in het huis van Ric en Darron.
Zij en haar man vroegen ons, nadat ze hoorden dat we Nederlands waren, of we zin hadden om een voordracht te bezoeken van een Nederlandse schrijver.
Nou ja, leuk toch?
Boi heeft inmiddels mailcontact gehad met deze schrijver en hij wil graag nog een afspraak met ons maken.

Nu weet ik hoe het voelt als je afstevent op een *heatstroke*.
Zoals gezegd hadden we zaterdag eerst een voordracht van *Olivier Willemsen*.
Hij las voor uit zijn debuut.
Conny Willems, de Nederlandse Consul in New Orleans en haar man *Casey (Cees)* waren er ook, Heel erg leuk hen weer even te zien.
Ze zijn in mijn ogen nog steeds onze 'redders in nood', en hebben een speciaal plekje in mijn hart, hoewel het toch al 11 jaar geleden is dat zij ons bijgestaan hebben tijdens *Orkaan Katrina*.
Vandaag voelde het dan ook een beetje als een thuiswedstrijd.
Ik had het boek van *Olivier* nog niet gelezen, maar wel recensies, dus een beetje voorbereid was ik wel.
Het blijkt een beklemmend, horror-achtig verhaal te zijn.
Ik ben heel erg benieuwd en zal het boek zeker lezen.
Omdat we met de fiets waren, kwam ik wel enigszins bezweet binnenwandelen en het duurt dan toch even voordat je wat hersteld bent.
Maar zijn voordracht en ook die van *Maira* namen me echt mee in hun verhaal.
Na afloop hebben we uiteraard het boek van haar gekocht en laten signeren.
Vervolgens dus met stoel, tas en knoop in mijn rok op de fiets richting *Bayou St. John*, waar het *Bayou Boogaloo Festival* was.
De sfeer was super, kan niet anders zeggen, maar kwamen we bij de voordrachten wat verhit binnen, hier kwamen we al enigszins OVERverhit aan, het bleek best een stukje fietsen te zijn en het was WARM!!!!
Gevoelstemperatuur zou tegen 40 graden zijn en dat geloofde ik meteen.
Het terrein is erg leuk, en ligt langs water, waar mensen in opblaasbootjes lagen, in kano's pogingen ondernamen vooruit te komen enz.
Er waren 3 muziekpodia, kraampjes met leuke spullen en meer dan genoeg keuze in eten en drinken.
Het is echt een familie-festival, inclusief honden.
En aan iedereen is gedacht.

Bayou Boogaloo,
aan iedereen is gedacht

Of ik het nou zo'n goed idee vind om een hond mee te nemen in die warmte en drukte.....ik weet het niet.

Ik zou zelf deze keuze niet zo snel maken.

De schaduwplekjes onder de bomen, waren uiteraard allemaal bezet, met als gevolg dat we ons dus installeerden in de volle zon.

Maar met hoedje op en toch genoeg drinkend had ik het idee dat het wel goed zou gaan.

Niet dus.....rond 5 uur heb ik eens heel voorzichtig tegen Boi gezegd dat ik bang was dat ik het niet meer al te lang zou volhouden, ik werd misselijk, duizelig en kreeg hoofdpijn.

Ik realiseerde me ook dat ik geen EHBO-tent had gezien.

Boi kwam meteen in actie en we hebben de spullen gepakt en zijn vertrokken.

Heel rustig aan zijn we richting huis gefietst, weer met stoel op de rug, tas aan het stuur en knoop in mijn rok.

Bij het *French Quarter* hebben we heerlijk rustig in een *diner* iets gegeten.

Ik had een lekkere salade met garnalen en voelde me weer een beetje mens.

Boi vond dan ook dat ik best als toetje een *rootbeer-float* kon nemen.

Zie voor uitleg de nieuwsbrief van Boi.

Het plan voor morgen is dat we niet meer met de fiets, maar lekker met de taxi gaan, dat we wat langer willen blijven, maar pas na de middag zullen vertrekken en dat ik mijn *Pagode Paraplu* meeneem.

We zagen vandaag veel mensen die hun paraplu meenemen en deze als parasol gebruiken. Ik ben hier een beetje huiverig voor omdat het gewoon niet prettig is voor de mensen die achter je zitten, maar nood breekt wet, morgen wil ik geen herhaling van vandaag, dus ga ik het op deze manier doen.

En zo rot als ik me gisteren voelde, zo leuk en heerlijk was het vandaag.

Het was minder warm, de zon was door wat bewolking minder fel, en we zaten bij een gezellig, intiem podium.

Boi had zijn zinnen gezet op een band die, zoals hij zei, *heavy jazz* speelde.

Nadat ik dit even aangehoord had, besloot ik maar een wandelingetje te gaan maken.

Ik bleef hangen bij een ander podium waar een band speelde en waar ik een paar leuke foto's heb gemaakt.

Terug bij Boi, bleek dat hij ook genoeg had van de *heavy jazz*.

Het was nagenoeg het einde van het festival en we besloten een taxi te zoeken.

De chauffeur (zelf afkomstig uit Jemen) complimenteerde Boi met zijn Engels.

Ik heb wijselijk grotendeels mijn mond gehouden.

Het was in elk geval een super-leuke *Boogaloo-zondag*.

Morgen komen Ric en Darron eten en dinsdag vertrekken we naar Houston, waar we woensdag een *NASA-dagje* hebben en donderdag weer terug komen naar huis.

Maar daarover meer in mijn volgende nieuwsbrief of zie alvast de nieuwsbrief van Boi.

Groetjes, Nicole

Je ontvangt deze nieuwsbrief omdat je je hebt opgegeven bij nola16bingelder@gmail.com.

Aan- of afmelden kan door een berichtje te sturen naar dit adres met het woord “aanmelden” of “afmelden”.

Doorsturen van dit bericht mag, maar we hebben wel moeite met sociale media. Het hoeft niet op Facebook te staan dat wij zo lang van huis zijn. We zouden het fijn vinden als je dat respecteert.

Teruglezen kan ook. Klik op het onderstaande nummer om een oudere nieuwsbrief te lezen:

19 (Boi)	18 (Nicole)	17 (Nicole)	16 (Boi)	15 (Nicole)	14b (Boi)	14 (Boi)
13 (Boi)	12 (Nicole)	11 (Nicole)	10b (Boi)	10 (Boi)	09 (Nicole)	08 (Boi)
07 (Nicole)	06 (Boi)	05 (Boi)	04 (Nicole)	03 (Boi)	02 (Nicole)	01 (Boi)